

De Supperclub

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Lara Williams

De Supperclub

Vertaald door Lidwien Biekmann

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 5161 7

© 2019 Lara Williams

The author has asserted her moral rights

© 2020 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam en Lidwien Biekmann

Oorspronkelijke titel *Supper Club*

Oorspronkelijke uitgever Hamish Hamilton,

an imprint of Penguin Books

Omslagontwerp Riesenkind

Omslagillustratie © Tijana Moraca/Trevillion Images

Foto auteur © Justine Stoddart

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Celina

Eet me. Eet me als roompudding.

Neem me in je op.

Neem me.

Neem.

Anne Sexton, 'Anna Who Was Mad'

De bangeriken worden gepakt

Lina was de eerste. We spraken met haar af in een café met vergrijsde meubels en een onnodig grote verzameling potplanten. De tafeltjes lagen vol met tijdschriften over tuinieren en het landleven, met coverfoto's van zongebruinde meisjes met sliertdunne ledematen, een paardenstaart en een landelijke outfit. Stevie draaide ze een voor een om. Lina stuurde ons vanaf de stoep een berichtje en dat zagen we haar doen. Ze trok haar neus op toen het begon te regenen.

Ik ben buiten

Zal ik binnenkomen?

Ik bedoel, hebben we binnen afgesproken?

Waar zitten jullie?

Sorry, ik kan er niet tegen als ik niet weet waar ik moet gaan
zitten

Zitten jullie achterin bij het raam? Vlgs mij zie ik jullie

Oké, ik zie jullie. Ik ga nu naar binnen

Sorry

Sorry

Lina had blond haar tot op haar schouders. Ze droeg een donkerblauw corduroy pakje en een witte zijden blouse, waar haar schuiven van sneakers bij detoneerden. Ze vertelde dat ze die onderweg naar haar werk en terug naar huis droeg, maar dat ze op kantoor hakken aan moest.

Ze werkte als officemanager in een duur hotel. Het werd redelijk betaald, ze kon in de lunchpauze met korting een caesar-salade krijgen in de bistro van het hotel en ze mocht gratis in de stoomcabine en de sauna. Maar ze werkte vijftig uur per week en er was een keer loon ingehouden toen haar nagellak in de tram was beschadigd. En omdat ze meemaakte dat alle kamers werden gebruikt voor overspel of erger – er werden ook sekswerkers besteld – was ze paranoïde geworden over de huwelijkstrouw van haar man.

‘Eerst waren het van die stelletjes van middelbare leeftijd die met wellustige blikken bij de balie stonden. Aangeschoten en heel opvallend, we konden haast niet geloven dat ze er het lief voor hadden.’

Ze had een dunne gouden armband die ze steeds om haar arm draaide. In rondjes tegen haar huid, tot er een vage rode streep ontstond.

‘Daarna werden ze jonger. Vrouwen die vroegen met welke lift ze naar kamer 33 moesten. En intussen strak naar de vloer bleven kijken. Die waren vaak nog hun kleren aan het fatsoeneren als ze het hotel weer uit liepen.’

Stevie en ik maakten aantekeningen: ik schreef op een bloc-note en Stevie zat op haar telefoon te tikken. We wisten op dat moment nog niet wat we eigenlijk wilden weten, maar alle informatie leek ons heel belangrijk en onmisbaar. Lina’s ronde gezicht kleurde rood.

‘Maar die sekswerkers, die deden me de das om. En de man-

nen die gebruik van ze maakten. Ze zagen er volkomen normaal uit.’

Lina raakte geobsedeerd door die vrouwen: ze gluurde naar de omvang van hun taille, ze bestudeerde hun gezicht, en vroeg zich dan af of haar man ze aantrekkelijk zou vinden. Ze dacht na over hoe ze gekleed waren, of haar man zou willen dat zij zich ook zo kleepte. Die vrouwen waren natuurlijk meestal geen sekswerker, maar wat haar betrof zouden ze dat allemaal kunnen zijn. Met hun lippenstift en hun haarlak. Ze hadden allemaal iets anders, iets nieuws, iets wat zij nooit allemaal zou kunnen hebben – aangezien ze maar één lichaam bezat – en daar probeerden ze iets mee te verdienen. Ze vroeg zich af of ze de pest aan die vrouwen had, of dat ze bang voor ze was. En of daar wel verschil tussen bestond.

Ze raakte geobsedeerd door de gedachte dat haar man een verhouding had of sekswerkers gebruikte – of dat het daar uiteindelijk van zou komen. Ze volgde hem soms als hij van zijn werk naar huis ging; dan ging ze zelf eerder van haar werk weg met als excuus dat ze naar de dokter of de tandarts moest, en nam dan een Uber naar de andere kant van de stad. Ze ging tegenover het recruitmentbureau zitten waar hij werkte, aan de overkant van een plein, en ze onthield altijd de kleur van de kleren die hij die ochtend had aangetrokken zodat ze hem makkelijker in het vizier kreeg. Ze volgde hem aan de overkant van de straat, een paar meter schuin achter hem, en hield hem daarvandaan scherp in de gaten. Ze volgde hem als hij onderweg naar huis een winkel binnenliep, dook weg achter de schappen met brood in de Tesco. Ze hield een keer een enorm grote watermeloen voor haar hoofd, zodat ze onopgemerkt langs hem kon lopen en de inhoud van zijn mandje kon inspecteren (Jazz-appels, gekookte ham, Ritz-crackers). Ze

volgde hem helemaal tot aan het station, waar hij soms in de restauratie iets ging drinken zonder dat later tegen haar te zeggen. Hij zei in plaats daarvan tegen haar dat hij moest overwerken. Als hij dáár al over loog, waar loog hij dan nog meer over? Oneerlijkheid was een spectrum, vond ze: je zat misschien aan de vrij onschuldige kant ervan, maar je zat er wel in, dus je zou af kunnen glijden, steeds verder, afhankelijk van de omstandigheden.

Ze bespioneerde hem totdat hij helemaal bij hun voordeur was, dan hurkte ze achter het bakstenen muurtje dat hun voortuin van de straat scheidde. Daar wachtte ze een halfuur, soms een uur, tot ze zeker wist, absoluut zeker, dat hij niet weer wegging.

Als hij naar bed was gegaan, bleef ze nog lang op om te kijken wat hij op internet had gedaan en scrolde ze door zijn browsegeschiedenis. Ze downloadde een keylogger op de desktop beneden en achterhaalde al zijn wachtwoorden en accounts. Als haar man 's ochtends op de wc zat of aan het douchen was, of even een pak melk was gaan kopen, checkte ze zijn telefoon, las zijn berichtjes, bekeek zijn foto's, controleerde wie hij had gebeld. Ze kwam erachter van wat voor soort porno hij hield en dat hij soms ex-vriendinnen opzocht op Facebook. Maar geen sekswerkers. Dat nooit. Ze ging hem zijn gebrek aan daadkracht bijna kwalijk nemen en dacht aan al die goedgeklede zakenmannen die champagne en chateaubriand bestelden en niet wilden opnemen als ze door hun vrouw werden gebeld – dacht hij nou echt dat hij beter was dan zij?

Het werd een soort routine. Het achtervolgen. Het controleren. De telefoon. Op een zaterdagmiddag, toen hij naar een voetbalwedstrijd was, zag ze zijn telefoon op het aanrecht liggen. Ze dacht er niet eens bij na: het ging instinctief. Ze stond

tegen het fornuis geleund, opende zijn berichtjes en zag er een van een onbekend nummer. *Bedankt voor gisteravond, laten we het snel nog een keer doen, hoeveel ben ik je voor de kamer schuldig* – met daarbij een foto van lippen, sleutelbeen, ribbenkast en borsten. Ze staaarde een tijdje naar het bericht, bang dat ze het zich inbeeldde, dat ze het zelf had opgeroepen. Ze wachtte tot de woede, de teleurstelling, het gevoel van verraad dat ze had verwacht door haar lichaam trok, maar voelde tot haar verbazing niets van dat alles, alleen opluchting. Het was zover. Het was gebeurd. En het deed haar niet eens veel verdriet.

‘Daarom ben ik hier,’ zei ze tegen ons. ‘Daarom wil ik dit doen.’

Stevie en ik konden ons bijna niet inhouden. We knepen onder de tafel in elkaars hand. Ze keek ons met een grijns aan.

‘Je mag erbij,’ zei Stevie.

‘We hebben nog geen datum voor de eerste,’ zei ik. ‘En geen locatie. Maar we zijn op zoek. Waarschijnlijk wordt het volgende maand.’

We dronken ons glas leeg en vertelden haar over onze ideeën voor de Supperclub. Over onze motivatie. Over hoe we hoopten dat de bijeenkomsten zouden zijn. Het soort vrouwen dat we wilden rekruteren.

‘En je man?’ vroeg Stevie. ‘Ben je bij hem weggegaan toen je dat had ontdekt?’

‘O nee,’ antwoordde ze, een tikje dromerig misschien. ‘We zijn bij elkaar gebleven. Eigenlijk zijn we gelukkiger dan ooit. Heel gek, als je erover nadenkt. Het duurde maar één jaar. Eén heel merkwaardig jaar. Maar het heeft mijn leven voorgoed veranderd.’

Stevies gezicht betrok. ‘Dat is belachelijk,’ zei ze, zoals altijd balancerend op het randje van vijandigheid. Ze deinsde er

nooit voor terug eerlijk te zeggen wat ze vond.

‘Vind jij dat niet belachelijk, Roberta?’ Ze keek naar mij. ‘Om zóveel nadruk te leggen op een willekeurige periode, op iets wat toch alleen maar een bedachte constructie is? Ik bedoel, we zijn toch alleen maar enorme samenraapsels van van alles en nog wat: ervaringen en gesprekken en dingen die ons overkomen. Je kunt een mensenleven toch niet zomaar opdelen in jaren en dan zeggen dat één daarvan echt belangrijk is?’

Lina keek alsof ze zich schaamde. Ze begon weer aan haar armband te draaien.

‘Roberta?’ zei Stevie. ‘Dat vind jij toch ook, Roberta?’

Ik glimlachte maar wat – uit vriendelijkheid of uit ongemak, dat wist ik vaak niet goed. En ik zei niet van niet, maar ook niet van wel.

Verwachtingen

Toen ik in september naar de universiteit ging stonden de bomen nog volop in kleurig blad. Het heeft iets ondraaglijk treurigs als je verdrietig bent bij warm weer: het is een afschuwelijk zwaar juk dat je met je meedraagt. Iets tussen melancholie en zenuwen in, een leeg niemandsland, waardeloos, je voelt je toch al zo futloos als het warm is. Wie zit daar nou op te wachten?

Op mijn laatste ochtend thuis keek ik vanuit mijn slaapkamerraam naar het kerkhof. Ik duwde het raam open, ging op de vensterbank zitten met mijn benen naar buiten, stak een sigaret op en blies dunne rookpluimen in de richting van de graven. Ik was naast een kerkhof opgegroeid en nam de dood daardoor niet erg serieus. Het was net zoiets alledaags als in de keuken bij mijn moeder kool staan snijden terwijl Van Morrison op de radio was en de hond verwachtingsvol naast ons stond te bedelen en ik hem stukjes groente toewierp. Lijkwagens reden stapvoets langs ons huis, net als de vuilniswagen en de melkauto. Als familieleden snikten en jammerden, zetten wij de tv wat harder. Soms stelde ik me voor dat mijn vader dood was: dan fantaseerde ik over de begrafenis, over wat ik zou zeggen, welke psalmen er zouden worden gezongen, welke

teksten zouden worden gelezen, of er toespraken zouden zijn. Daar beleefde ik een merkwaardig genoegen aan.

Hij was niet dood, natuurlijk niet. Hij was er alleen vandoor – vertrokken toen ik zeven jaar was. En hoewel mijn moeder me aanmoedigde om contact met hem te houden, beantwoordde ik op een gegeven moment zijn brieven niet meer en wilde ik niet aan de telefoon komen als hij belde. Ik was dus gewend aan de grillen van het verlies, aan de leegte die het achterliet: mijn vaders afwezigheid was op de meest vreemde manieren aanwezig. Bijvoorbeeld door de reeks echtgenoten van vriendinnen van mijn moeder die langskwamen en allemaal een bepaalde transactie of dienst aanboden: een afvoer ontstoppen, de gemeente bellen over de straatlantaarns. Niet dat mijn moeder dat zelf niet kon. Ze was een probleemoplosser, ik heb nog nooit iemand meegemaakt die zo vindingrijk was als zij.

‘Sommige dingen doen mannen nu eenmaal beter,’ zei ze weleens tegen me. Ik kon me mijn vader nauwelijks herinneren, maar ik was me toch pijnlijk bewust van een gemis in mijn leven: ik miste iets wat ik nooit echt had gekend.

Terwijl ik daar op de vensterbank zat en nadacht over de dood, mijn vader, en of ik een mooie kamer op de universiteit zou krijgen, was mijn tante Hetty beneden bezig om het busje vol te laden.

Mijn tante had een busje, zo iemand was ze. Het was een olijfgroene Toyota Hiace, daarin zat ze met een mouwloos T-shirt en een kakikleurige korte broek aan achter het stuur, een pak sinaasappelsap binnen handbereik waar ze uit slurpte als ze voor het stoplicht moest wachten. In het weekend ging ze altijd naar Arsenal: ze reisde het hele land, het hele continent door, samen met de grote groep kerels met wie ze bevriend was, om ze te zien spelen. Ze vertelde me altijd verhalen over

die mannen, dat ze ze op hun plaats had gezet, onder de tafel had gezopen. 'Ik ken de mannen.' Ze tikte met haar wijsvinger tegen haar slaap. 'Ik weet hoe hun hersens werken.' Ze leidde een heel spectaculair leven.

Ik drukte mijn peuk uit tegen de buitenmuur en ging naar beneden. Mijn tante gooide koffers en weekendtassen in de bus, ze kwamen allemaal met een smak terecht.

'Voorzichtig!' riep ik.

'Je had ook even kunnen komen helpen,' riep ze terug. Ik vroeg me af waarom dat niet eens in mijn hoofd was opgekomen.

Jeanne d'Arc, onze meestal stoïcijnse Franse bulldog, hapte naar onze benen. In het asiel waar we haar uit hadden gehaald zeiden ze dat ze in de steek gelaten was, dat ze piepend naast een uitdovend kampvuur had gelegen. Daar moest ze naartoe gekropen zijn voor de warmte. Het was duidelijk wat haar roepnaam moest worden: *Jea*, want zo klonk haar blaf. *Zja! Zja!* kefte ze, met een Frans accent.

'Ze weet dat je weggaat,' verklaarde mijn moeder plechtig. Ik tilde Jea op en knuffelde haar. We waren een drie-eenheid geweest: zij, mijn moeder en ik.

'Mag ze niet met ons mee?' vroeg ik.

Mijn moeder keek me strak aan, dus ik bracht Jea naar binnen en pakte haar kop vast. 'Ik kom snel weer thuis,' zei ik, en ik gaf haar een afscheidskus.

Mijn moeder was op de passagiersstoel gaan zitten en mijn tante startte de motor. De bus maakte een zacht brommend geluid. Ik ging op de achterbank zitten.

'Oké,' zei mijn tante, en ze drukte het gaspedaal in. 'Daar ga je.'

Ik deed de heupgordel om en trok hem zo strak mogelijk aan.

Ik was niet onbekend met de verlokkingen van een stedelijke omgeving: we gingen één keer per jaar naar de stad om schoenen te kopen. Dan aten we sushi van een lopende band, en rinkelden met een belletje als we meer bronwater wilden. Ik sleepte mijn moeder mee naar vintagewinkels en kocht oversized sweatshirts en doorknoopjurken. Ze verbaasde zich over de prijs, bestudeerde vlekken en voelde aan de stof. ‘Dat krijg je er met azijn wel uit,’ concludeerde ze, en dan schudde ze vol ongeloof haar hoofd. We sloten de dag af met een bezoekje aan de bioscoop, een zeldzame kans om iets buitenlands te zien. Maar ik vond het altijd fijn om weer naar huis te gaan. Daar heerste rust en regelmaat. Alles ging om vijf uur dicht, dus je wist waar je aan toe was.

Nu ging ik naar een veel grotere stad. Een stad waar zelfs het treinstation al veel meer te bieden had dan mijn complete woonplaats. ‘Het is net een internationaal vliegveld!’ had ik uitgeroepen toen we er de eerste keer waren om een kijkje te nemen op de universiteit. Mijn moeder keek enigszins bezorgd naar me: vanwege mijn onervarenheid en mijn neiging overal over te struikelen.

De wegen waren breder en gevaarlijker dan ik gewend was. Alles leek heel heftig en gevaarlijk. De gebouwen werden steeds groter en compacter naarmate we verder kwamen. Ik drukte mijn neus tegen het glas. We kwamen langs Turkse snoepwinkels en Chinese bakkers. Snookerzalen en shishalounges. Biologische supermarkten en kiosken met tralies voor de ramen. Krantenkoppens waarschuwden voor bendegeweld en oplichterij, ze maakten melding van steekpartijen en verkrachtingen. Thuis waren er andere berichten: ‘Bijenzwerm teistert school’

en ‘Blauwalg: levensgevaarlijk?’ Het verkeer trok met een slak-kengang door het centrum en op de achtergrond klonk een orkest van claxons en sirenes.

In de buurt van de campus was alles ruimer opgezet. We reden een heel uur om de moderne glazen gebouwen heen, op zoek naar mijn kamer. Mijn moeder en mijn tante zaten voorin te kibbelen. Net een oud echtpaar, dacht ik. Ze zijn echt net een oud stel. Er werd een kaart tevoorschijn gehaald en we kwamen tot de ontdekking dat mijn nieuwe kamer vlak buiten de stad lag; niet helemaal in de buitenwijken, maar wel bijna. ‘Hier is het,’ zei mijn tante toen we een rij vervallen flats van drie verdiepingen naderden, bij een nogal somber industriepark. Dat was een totaal andere wereld dan de gazons en de informatiemarkt voor eerstejaars die ik me had voorgesteld. Op de website stonden foto’s van de besneeuwde campus. Die zag er nu een stuk minder fraai uit.

Tegenover de studentenflats waren wat winkels en kantoren. Een klein vegetarisch eetcafé. Een half verlaten wasserette. Een cafetaria. En een braakliggend terrein waar een winkelwagentje stond. We laadden mijn spullen uit.

De kamer die mij was toegewezen lag op de bovenste verdieping. Er was verder nog niemand. Mijn moeder ontvouwde een strategie terwijl ik verbijsterd midden in de gemeenschappelijke keuken stond: oude aangekoekte tomatensaus op het aanrecht, groezelige muren vol barsten. Mijn tante sloeg haar arm om mijn schouders. ‘Het goede nieuws is dat jij als eerste je keukenkastjes kunt kiezen.’

Ik koos het kleinste. Toen ik had uitgepakt, bracht ik mijn familie naar beneden. Bij elke stap begon er iets meer te kriebelen: de ziekmakende angst voor het verlangen. Verlangen naar de sterke, onvermurwbare liefde waarmee je wordt ge-

dwongen om al je broccoli op te eten, ook al moet je bij elke hap kokhalzen. De liefde waarmee de tv om elf uur 's avonds wordt uitgezet. De liefde waarmee je door de telefoon tegen de hond praat. Ik had altijd opgekeken naar mijn moeder en mijn tante, het was me nooit helemaal gelukt om ze als gelijken te beschouwen. Ik vond het belachelijk dat gezinsleden in aparte slaapkamers sliepen, niet op een grote stapel op elkaar, als zonnebadende leeuwen.

Mijn tante blies me luchtkusjes toe terwijl ik in de bedompte hal stond van wat nu mijn huis was. Ik hoorde de motor van het busje starten, draaide me om en liep naar boven. Toen hoorde ik dat er op de deur geklopt werd. Mijn moeder stond voor de ruit en hield haar jas omhoog: een dik waterdicht gevaarte dat ze altijd overal mee naartoe nam. Ik liet haar binnen. 'Hier,' zei ze, terwijl ze me het onmogelijk ouwelijke geval aanreikte, minstens twee maten te groot. 'Want je hebt niks fatsoenlijks voor als het koud wordt.' Ze gaf me een kus op mijn voorhoofd en vertrok.

Ik liep terug naar mijn kamer en gooide de jas waarvan ik zeker wist dat ik hem nooit aan zou doen op mijn bed. En ging ernaast liggen huilen.

*

Ik had gedacht dat uit huis gaan een bevrijding zou zijn. Dat de universiteit een feestje was. Dat ik snoeren met kerstboomlampjes in mijn kamer zou hangen en oosterse kleden aan de muur. Onder mijn bed zou het een rommeltje zijn van Kafka, koffieprut en de oude boxershort van een vriendje. Ik had gedacht dat ik 's avonds goedkope rode wijn zou drinken en over het Midden-Oosten zou discussiëren. Dat we in het weekend